

céljukul. Az ilyenek értékes ösztönzéseket hozhatnak, részben igen érdemes szerzetes és világi közösségek nőttek ki belőlük.

Az olyan csoportok azonban, amelyek kisarkított álláspontot foglalnak el, hamarosan lemondanak az egymással folytatott párbeszédéről, sőt egyesek kifejezetten is megtiltanak tagjaiknak minden közvetlen érintkezést másokkal. Ilyenkor megelégszenek harmadkézből vagy a tömegtájékoztatási eszközökből származó hírekkel. Ezek azonban éppen sajátos törvényük következtében előnyben részesítik az újat, a meglepőt, a szokatlant, a vitatottat, és így az egymásról alkotott kép mint torzabbá válik. Annyi bizonyos, hogy szembenálló csoportok kialakulása a frakciós gondolkodás alapján (amikor a belső stratégia gépezete erősebbé válik az ügynél) az egyházban is hatalmi felfogásra és érvényesülési harcokra vezet. Ne ringassuk ábrándokba magunkat, – a pusztá vitából hamarosan kemény hatalmi kérdés lesz: ki határozza meg, hogy mi történjék az egyházban?

A pártoskodás, az ellenségeskedés ellentmond az egyház egységének és az evangélium érzületének. Amikor az ellenfél gyengéit (személyes gyengéit is) keressük, kíméletlenül és túlozva fölfedjük, ellentétbe jutunk az Úr szavával: „Ne ítéljetek, hogy titeket se ítéljenek meg” (Mt 7,1-5) és az ellenségszeretet parancsával.

A szakadás, a frakciós megosztás mintegy megosztaná Krisztust; földies, túlságosan emberi gondolkodásmód, keresztény ember számára egyenesen éretlenség (1Kor 1,10-13; 3,1-9).

Állandóan nevelni és bátorítani kell a párbeszédre és a testvéri szeretetre. Magától értetődővé kell válnia annak is, hogy a bűnbánat szentségéhez járulva a lelkiismeretvizsgálatban becsületesen megkérdezzük magunkat, hogyan viselkedtünk ezen a téren. Nem mindegy, milyen formában beszélünk másokról magánbeszélgetésben vagy a tömegtájékoztatási eszközökben. Hamar ütünk sebet, de csak lassan gyógyul. A viták jellegét illetőleg szükségünk van az egyházban a keresztény stílus hallgatólagos kialakulására. Senkiben sem szabad bátorságnak lennie arra, hogy minősíthetetlenül megtámadjon másokat.

Nem elég, ha csupán tudunk az egyházról és tanítjuk azt. Hanem cselekedeteinkben élnünk kell a hegyi beszéd szellemében, mindig új és konkrét gyakorlatokkal.

Johann Weber gráci püspök

A KENYÉRSZAPORÍTÁS A PUSZTÁBAN

Elmélkedés Szt. Márk szövegéről: Mk 6,34-44

A kenyérszaporítás története mind a négy evangéliumban fontos szerepet játszik. Nemcsak Szent Jánosnál, hanem a szinoptikusok szövegében is látszik, hogy az ősegyház értette a csoda jelképes értelmét is: Jézus, amikor a tömeg-

nek eleséget ad a pusztában, szimbólumot állít annak, ami az eukarisztia értelme, annak, hogy végső soron önmagát akarja kiosztani a világnak, mint élő kenyeret, amely a milliók éhségét – lelki éhségét – csillapítja. Ha magunk is azok közé tartozunk, akik „éhezzük és szomjazzuk az igazságot” (Mt 5,6), akkor úgy közeledünk a szöveghez, mint amiben mélyebb értelmek rejlenek. Ebben az elmélkedésben ilyen hozzáállással keressük a mélyebb – szavakban csak jelzett, de teljesen ki nem mondott – valóságok megértését.

„Amikor kiszállt és látta a nagy tömeget . . .” (34. v.)

Kenyérrel él az ember: látunk tömérdek népet munkába merülve és kimerülve, mert kenyeret keresnek. Ahol a földi kenyér ígérete felmerül, összegyűlnek: az éhség hajtja őket. De nemcsak kenyérrel él az ember, – hanem sikerrel, élvezettel, megbecsüléssel, társadalmi érvényesüléssel, az emberi szívet dagasztó vágyak százféle kielégítésével. És mégis, mindenfelől embertömegek indulnak, hogy a földi eledeleken és kielégüléseken túl – sőt azok rovására – keressék az Isten szavát. „Nemcsak kenyéren él az ember, hanem minden szóval, amely Isten szájából származik” (Mt 4,4). A tömeg elindult Jézus után: a tó partján körbe kerülve próbálják elérni azt a helyet, ahová tanítványaival visszavonulni készül. Keresik a szót, ami az Isten szájából közejük hullott. Értik-e, érzik-e, hogy azt az Igét keresik, aki az Atya minden gondolatának foglalatoként közejük testesült?

„Megesett rajtuk a szíve, mert olyanok voltak mint a pásztor nélküli juhok . . .” (34. v.)

Emberi tömeg a tó partján – emberi tömegek világvárosokban – emberi tömegek az üzletekben, a sporteseményeken, a szórakozóhelyeken, a televízió igézetében, milliós példányú kiadványokkal, csip-csup füzetekkel, regényekkel a kezükben, a pszichiáterek várószobáiban, az orvosi rendelőkből, a kórházakban – mindenütt a tömegek . . . Pásztor nélkül sereglő juhok: hol erre, hol arra sereglenek.

„A vidék elhagyott és már késő van . . .” (35. v.)

A tanítványok okosságát ki vonhatná kétségbe? A tömegek kielégítése nehéz, de mindent meg kell próbálni, szervezéssel és előrelátással. A lehetetlent is meg kell próbálni. Így teszünk mi is, ma is. És azt gondoljuk, hogy az emberi lelkek táplálása is adminisztratív okosság kérdése csak.

„A zsidók csodajeleket, a pogányok bölcsességet keresnek” (1Kor 1,22). Így Jézus tanítványai is oly gyakran csak csodát emlegetnek és bizonygatnak, vagy a bölcsességeket fektetik rendszerbe.

„Ti adjatok nekik enni!” (37. v.)

Nyílt kihívás ez: mutassátok meg, hogy képesek vagytok-e táplálni őket! Itt kell rádöbennünk: ha minden kincsünket összeszedve és minden erőnkkel

igyekezve az emberek lelki éhségét akarnánk kielégíteni, akkor is csődöt val-
lanánk.

„Hány kenyerek van?” (38. v.)

Ez az igazság perce, nézzünk szembe avval, hogy erőtlenek vagyunk. Amink van (tudásunk, bölcsességünk, jóságunk, nagylelkűségünk) mind kevés. Mégis, Jézus a mi kincseinket akarja megáldani és kiosztani. Nem t e r e m t i az ételt, nem szünteti meg az éhséget csodával, hanem azt a keveset, amink van, teszi bőséggé.

„Vette az öt kenyeret és a két halat . . .” (41. v.)

Ez az eukarisztia csodája: kis árpakenyér-életem ott pihen a Jézus tenyerén. Egy része talán keletlen, más része ízetlen, kérge kemény, talán kissé sület-
len, vagy éppen megégett a kemencében. És főképp mennyire kevés. Mi ez ennyinek?

„Föltekintett az égbe és hálát adott.” (41. v.)

Hálát e z é r t a kenyérért? Jézus ad hálát azért, amim van, ami vagyok, ezért a nyomorúságos cipőért, ezekért a keservesen kihorgászott halakért. Nem kellene-e nekem is ehhez a hálaadáshoz csatlakoznom, eukarisztiás módon: „mindig és mindenütt”? Az a kéz, ami tart, kész, hogy keresztre szögezzék, az a szív, ami értem hálát ad, kész, hogy megnyíljon, meghasadjon és vérét ontsa. Mi másat tehetek én, mint hogy kis kenyér-életemet odaadjam, osszam, ételül tegyem mások testi-lelki javára?

„És ettek mindnyájan . . .” (42. v.)

Kenyérnek kell lennem, kiosztott kenyérnek, mindenki javára: nemcsak en-
nek és annak, nemcsak különködve és kizárólagosan, hanem mindenkinek. Ha hálaadással elfogadom azt a keveset, ami vagyok és amim van, jóízű táplá-
lék lehet az én életem is az Isten közössége számára. Akkor az a kevés nem-
csak elég, de túláradóan bőséges lesz. Úgy járunk mi is, mint a tanítványok: a csodára csak a végén döbbenünk rá. Ez a Jézusnak adott és Jézus által to-
vábbadott kenyér csodásan szaporodik: minél többet adunk belőle, annál több lesz. Az adás nem osztja, hanem sokasítja, akkor gyarapszik, amikor másokévé válik, akkor gazdagodik, amikor gazdagít.

Kenyér-életem a tömegek forгатagában igénytelen egyszerűségben húzódik meg. Jézus is ezt az életformát választotta: a názáreti megtestesülésben, a bet-
lehemi születésben, az ácsmester munkásságában, egy júdeai kínhalál pro-
vinciális botrányában — a világ tájain szétszórt tabernákulumok homályában. Mégis mennyi éhező lélek talál nála eledelre! Jézus tanítványa ezt az életfor-
mát választja, ezt szereti, ezt dolgozza ki a maga környezetében.

Farkasfalvy Dénes